

Det andet er så det spørgsmål, som også er blevet stillet til Venstres ordfører: Kan man ikke, når vi taler om de projekter, de ting, hvor vi ikke får nok ud af vores bistandskroner, dirigere pengene derhen, hvor man får mere ud af dem?

Hvis man skærer ned med 25 pct., hvorfor skulle det så lige pludselig være sådan, at man fik hundrede procent ud af rammen? Der vil stadig væk være projekter, man er nødt til at gøre bedre. Sådan må det da hænge sammen.

Endelig forstår jeg simpelt hen ikke den konservative politik på det område her. Vi har 1,2 milliarder mennesker, der lever i absolut fattigdom, og alligevel siger man, at vi bare skal skære 25 pct. af vores bistand væk. Jeg kan simpelt hen ikke se sammenhængen.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det er simpelt hen hyklernes vagtparade, jeg synes, jeg står over for her. Man får næsten lyst til at spørge: Hvorfor er det ikke 1½ pct. eller 2 pct. eller 2½ pct.?

Hvad er det, der gør de partier, som nu er heroppe for at klandre mig, så meget bedre? Hvorfor skal det ikke være et eller andet højere tal? Man kan også skose de partier for, at de ikke vil give noget mere. Jeg synes ærlig talt, det er noget underligt noget.

Vi yder verdens højeste bistand. Vi vil fortsat med det konservative forslag være blandt de lande, som har det allerhøjeste bistandsniveau i forhold til BNI, og det synes vi er godt nok.

Vi har svært ved at se i Det Konservative Folkeparti, hvorfor vi nødvendigvis skal være det land, som altid skal ligge mest i front. Selvfølgelig vil det gå ud over nogle projekter. Det har jeg jo ikke sagt det ikke vil gøre. Hvis man skærer, om det så er 5, 10 eller 15 pct., eller hvor meget man vil ende med at skære til sin tid, så er det klart, at det vil betyde noget. Derfor vil jeg sige, at vi i øjeblikket arbejder på at udarbejde et oplæg, og når det kommer, så vil jeg give svar på samtlige de spørgsmål.

Hr. Jeppe Kofod spørger: Jamen kunne man ikke bruge pengene et andet sted? Det er sådan set det samme, som hr. Ebbe Kalnæs, som jeg ikke fik svaret før, var inde på tidligere. Jo, det kan man selvfølgelig altid sige. Der er da ingen tvivl om, at hvis regeringspartierne og SF stillede forslag om at bruge 2 pct. af BNI, så ville vi nok også kunne finde ud af, hvor vi skulle bruge pengene dér.

Men jeg synes ikke, at man fra dansk side skal skamme sig over at komme med et forslag, som indebærer, at vi fortsat ligger væsentlig højere end de lande, vi normalt sammenligner os med.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Når fru Gitte Seeberg taler om, at vi selv med det konservative forslag vil ligge i toppen blandt de sådan 3-4 øverste osv., så er det selvfølgelig ikke voldsomt ambitiøst.

Men når man så samtidig siger, at man hellere skulle sørge for at lade de andre lande komme højere op, så tror jeg ikke, vi som et lille land har noget andet værktøj end at vise vejen og vise laget. Det må jeg sige. Jeg tror ikke, vi har nogen muligheder for at klemme dem på anden måde end ved at gøre dem flove, hvis jeg skal sige det helt ærligt.

Danmark er lille, og en procent eller promille fra Danmark er jo ikke noget, der redder verden. Hvis vi kunne redde verden med to, så ville jeg gerne være med til det. Men det kan jeg i og for sig ikke se nogen mening i, for det redder vi ikke verden af.

Men det, der er det afgørende i dansk tradition og i dansk historie på det her område, er at have ligget som nummer et og som lille land have signaleret voldsomt kraftigt til de andre: Se nu at komme af sted! Det tror jeg er noget af det vigtigste og væsentligste, Danmark har gjort igennem mange, mange år i den globale ulands politik. Jeg tror, det er der, vi har bidraget aller mest; det er næsten mere værd end vores penge, for vi er små. Det er jeg enig i.

Det er dér, jeg er lidt ked af, at man lægger et ambitionsniveau, der siger, at vi sagtens kan klare os ved at være nummer tre eller fire eller noget andet.

(Kort bemærkning).

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jamen jeg anerkender da, at vi kan diskutere, om vi bør være i front, hvad angår bistandsstøtte.

Jeg havde fornøjelsen af at deltage i et WTO-møde. Der blev Danmark fremhævet gang på gang, og det tror jeg ikke sker ret mange gange at vi bliver. Vi behøvede slet ikke at sige, at vi var gode; det sagde de andre. Det var faktisk en stor oplevelse. Vi blev fremhævet for vores indsats, og det i sig selv synes jeg er et argument for, at vi bør være i front, fordi vi taler med en